

Разказътъ на единъ баща.

Бѣше зименъ недѣленъ день. Милко и сестричката му Славка бѣха се завърнали отъ църква, дѣто редовно ходѣха съ родителитѣ си всѣка недѣля и празникъ. Майка имъ се залови да готви за обѣдъ, а татко имъ отиде да купи вѣстникъ. Тѣ пъкъ, седнали до топлата печка, мълчаливо гледаха хвърчащия задъ прозореца снѣгъ. Снѣжинкитѣ, прилични на сребърни мушици, непрѣкъснато се мѣркаха и падаха. Милко си мислѣше за пѣрзалката и много му се искаше да излѣзе. Славка, сѣкашъ, угади мисълъта му и каза:

— Колко е хубаво до топлата печка, Милко, пъкъ и татко ей-сега ще дойде и ще ни разкаже нѣщо, както миналата недѣля.

Милко не каза нищо, а се приведе и разбърка огъня съ машата. Въ това врѣме татко имъ влѣзе въ стаята, седна при тѣхъ и започна да чете вѣстника. Слѣдъ малко Славка го помоли да имъ разкаже нѣкоя хубава приказка.

— Добрѣ, дѣца. Азъ ще ви разправа нѣщо отъ нашата история, по-хубаво отъ приказка. Искате ли?

— Искаме, искаме, татко! — извикаха тѣ въ единъ гласъ. И татко имъ започна:

— Вие знаете, дѣца, отъ училището, че ние българитѣ сме имали голѣма държава и велики царе, между които единъ отъ най-славнитѣ е билъ...

— Царъ Симеонъ велики! — извика Милко.

— Той и други. Но когато при по-слабитѣ царе нѣмало сговоръ въ държавата, византийцитѣ я завладѣли.

— Ама пакъ сж се освободили, татко, — извика отново Милко нетърпѣливо.

— Тѣй, Милко. Братята Асѣнь и Петъръ вдигнали въстание, освободили България и направили столица...

— Велико Търново! — каза Славка, за да не я прѣвари Милко.

— Но, за голѣмо съжаление, — продължи татко имъ: при наслѣдницитѣ на Асѣня и Петра пакъ се явили раздори